

CAO News 2

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 5, číslo 2

Únor 2003

O PITÍ...

CHARLES
BUKOWSKI

„Je to důsledek pití, napadlo mě, když jsem si naléval sklenku. Když se stane něco špatného, pijete, abyste na to zapomněli; když se přihodí něco dobrého, pijete abyste to oslavili; a když se nestane nic, pijete, aby se něco stalo..“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Bělina sportovcem roku
- ✓ Boje o Horám zdar 2003!
- ✓ Jak se křupe prsty
- ✓ Vzkaz pro Chrousta
- ✓ Podzemní vertikály
- ✓ Josef Luňák Drašnar
- ✓ Skoroprůsery
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

**Tak to je teda
BOMBA!!!**

Sportovcem roku 2002 se stal

***** Karel Bělina *****

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

To nejdůležitější již víte z úvodní strany – nejlepším sportovcem oddílu CAO Děčín se za rok 2002 stal **Karel Bělina** před **Pavlem Černým** a **Ilonou Škálovou**. Lednová schůze se konala 8.1.2003 u Makůvky. Ta nám opět schůzovní místnost mírně vytemperovala, takže jsme mohli rovnou začít.

Program schůzky byl následující:

- **CAO News.** Bylo rozdáno lednové číslo, sbíraly se náměty na příští.
- **Nové průkazky ČHS.** Všem, kteří včas zaplatili členské příspěvky byly rozdány členské průkazky ČHS pro rok 2003. Mají nejen novou barvu, ale i prodlouženou platnost a sice od 1.1.2003 do 31.1.2004.
- **Vyhodnocení nejlepších výkonů členů CAO Děčín za rok 2002.** Jedenáctičlenná porota rozhodla o velice těsném vítězství Karla Běliny před Pavlem Černým. Více se o průběhu a výsledcích vyhodnocení dočtete na jiném místě.
- **HORÁM ZDAR 2003!** Sešla se nám první hlášení o úspěšných novoročních a lednových výstupech se zápisem Horám zdar.
- **Různé.** Fotografie z lezení a různých akcí, plánování zimních výjezdů, vrcholové knihy v Labáku atd.

Začátek roku patří vyhodnocení toho uplynulého a pak nepsané soutěži o novoroční výstupy. Kromě lyžování a několika kratších výjezdů na kolech tvořila hlavní náplň většiny oddílových lezců...

Takže – Horám zdar !!!

Karel Bělina

nejlepším sportovcem CAO Děčín za rok 2002!

Jiří Chára
CAO Děčín

Ja ko každý rok i na letošní novoroční schůzi CAO Děčín proběhlo vyhodnocení nominovaných sportovních výkonů za rok 2002. Jedenáctičlenná komise měla za úkol vybrat vítěze v jednotlivých kategoriích z celkem 55 předložených výsledků a také zvolit toho úplně nejlepšího.

Zde je přehled vítězných výkonů.

V jednotlivých kategoriích získali první místo:

- * **Nejvyšší dosažený bod:** Ivan Náhlík za 7.080 m n.m. na vrcholovém hřebeni Piku Lenina v Pamíru. (110 bodů)
- * **Alpský výstup:** Karel Bělina za 14 výstupů v Alpách (103 bodů)
- * **Nejtěžší výstup písek:** Pavel Černý za přezení cesty Poslední relikvie Xb RP, Kouzelník Žito Xb RP, Blýskání Xb RP, Rybičkovo „50“ Xa OS. (109 bodů)
- * **Nejtěžší výstup nepískovcové skály:** Pavel Černý za přezení cest Corbeaux 8a RP, Mandela Superstar 8a RP, Hitch-Hike the Plane 9+ RP.

* **Nejtěžší sólový výstup:** Pavel Černý za přezení cesty Světlo mého života IXb, Padla mlha IXa, Stará cesta na Pašeráka bez stavění VIIIa.

* **Nejvíce výstupů:** Pavel Černý za přezení 652 cest.

* **MTB:** Pavel Černý za ujetí 5016 km.

* **Bejkárna roku a Aviatik oddílu:** Nebyla nominace.

* **Mr. Bean oddílu:** Karel Bělina za kulturně – boxerské vložky na schůzích...

Nejlepší sportovec roku 2002:

Nejlepším sportovcem oddílu CAO Děčín za rok 2002 se stal **Karel Bělina** za cenné výstupy v Alpách, za výstupy v Mexiku a obrovské množství prvovýstupů na pískovcových skalách. (102 bodů)

Výsledky soutěže o nejlepšího sportovce oddílu skončily letos dosti nečekaně. Předně překvapilo těsné vítězství (o pouhé dva body) **Karla Běliny** nad **Pavlem Černým**. Nečekalo se třetí místo **Ilony Škálové** nebo propad **Honzky Horáka** z loňské třetí příčky na letošní osmou. Ale popořadě.

Na vítězství v kategorii Nejvyšší dosažený bod stačilo vloni jen něco málo přes čtyři tisíce – letos si pro něj musel **Ivan Náhlík** vystoupat až do 7.080 metrů na vrcholovém hřebeni Piku Lenina. Druhý skončil s výškou 5.700 m (Orizaba) **Karel Bělina**, třetí **Daniel Hölzl** (5643 m Elbrus).

Hodně výstupů bylo nominováno v kategorii Alpský výstup. Hned 14 (!) hodnotných cest zdolal **Karel Bělina** a znamenalo to první místo. Obsadil také druhé svými výstupy v oblasti Siera Madre v Mexiku. SV hřeben na Matterhorn (**Cestr, Chára, Uher, Vaishar**) stačilo jen na bronzovou příčku. Celkově byla i letos kategorie Alpský výstup kvalitně obsazena – znamená to, že se opět lezlo v horách poměrně dost a to je dobrá zpráva.

Nejvíce cest – kdo jiný než **Pavel Černý!** Letos 652 cest. Byl marně stíhán **Jiřím Chárou**, který vylezl 630 kousků. Třetí byl Bělina (278 cest)

Nejtěžší cesty na písku i vápně vylezl **Pavel Černý** (písek Xb RP; vápno 8a RP). Pak dlouho **NIC**. Hódně dlouho! Druhý **Honza Horák** – na písku vylezl jen VIIIa a třetí **Bělina**. Na vápně byl druhý **Vlasta Domes** za 6b+ a třetí **Chára** za cestu Mršavi 6a. V těchto obtížnostech bylo cest však mnohem více, ale nebyly nahlášený do nominace.

Sólo – první místo **Pavel Černý** (Světlo mého života IXb), druhé **Karel Bělina** (VIIb) a třetí **Jan Horák** (6+).

Také letos nejvíce kilometrů naježdil na kole **Pavouk** – 5016 km. Na druhé místo poskočil **Uher** (2400 km), třetí skončila **Ilona Škálová** (2200 km).

V kategoriích Bejkárna roku a Aviatik oddílu se nám nesešly nominace.

V předposlední kategorii - Mr. Bean oddílu bylo jasno už dlouho dopředu. Předplaceno měl **Karel Bělina**. Jeho boxerské vložky se staly už pojmem. Druhé místo – **Bělina**. Setkání se zahraničními strážci zákona při cestě z Alp.

V poslední kategorii Nejlepší sportovec CAO Děčín za rok 2002 vypadalo celkové pořadí takto: 1. **Karel Bělina** (102 bodů); 2. **Pavel Černý** (100 bodů); 3. **Ilona Škálová** (77 bodů); 4. **Ivan Náhlík** (71 bodů); 5. **Daniel Hölzl** (58 bodů); 6. **Jiří Chára** (57 bodů); 7. **Vlastimil Domes** (44 bodů); 8. **Jan Horák** (41 bodů); 9. **Jaromír Pospíšil** (38 bodů); 10. **Milan Cestr** a **Zdeněk Vaishar** (35 bodů); 11. **Petr Kočka** (23 bodů); 12. **Jiří Kudrnáč** (22 bodů); 13. **Jaroslav Uher** (18 bodů).

Takto tedy vypadal rok 2002 v našem oddíle. Všem oceněným gratulujeme a přejeme neméně úspěšný rok 2003! Jen velmi těžko asi někdo ohrozí Pavla Pavouka Černého v nejprestižnějších kategoriích nejtěžší výstup na písku a vápně. Ale jak je vidět, v ostatních kategoriích je úspěch ve vašich (našich) rukou...

Kostky jsou vrženy, rok 2003 je před námi!

Boje o HORÁM ZDAR 2003!

Nahlédnutí do zákulisí letošních bojů o vrcholy.

Sestaveno podle příspěvků od jednotlivých autorů

Boje vypukly!

A je to tady – zuby drkotají, prsty ohýbá spalující mráz, nohy nejspíše přešlapují na zledovatělém stupu. Místo pytlíku s magnéziem se na sedáku houpá košťátko, kulich je naražený hluboko do čela. Vrchol! Ještě několik nejistých kroků po glazuře ledu k vrcholové knize a už se údolím nese nelidský řev – mám to...

Co že to má to prapodivné individuum v mínus 15°C na opuštěném skalisku? – No přece HORÁM ZDAR! Jak pošetilé. Jak nepochopitelné. A jak milé...

Zde jsou příběhy z letošního roku:

Díl první: Berg heil 2003 na Bořni (Skautská věž)

Přechod do Nového roku 2003 jsme se s Pepčou Nestlerem rozhodli strávit na vrcholu Bořně. Sraz byl v 23.30 u chalupy. Já jsem se dostavil s Rendou Janouchem a Pepča tradičně s dcerkou Klárou. V batohu jsme měli kromě nějakého toho pitíva (čaj se slivkou a bavoráka), jedné megarachejtly za 250,- Kč, také lano a nějaké frendy - co kdyby?

Vzhledem k tomu, že teploměr ukazoval -12°C, tajně jsem doufal, že z batohů budou putovat pouze lahodné nápoje. Na vrchol jsme díky tomu, že cesta byla zledovatělá, Klárka měla na nohou ty neklouzavější botky ze svého botníku a Pepčovi zkolabovala čelovka, dorazili až 1.1.2003 v 00.01 hodin.

Kupodivu jsme na vrcholu byli sami (před dvěma roky zde bylo o půlnoci tolik lidí, že jsme se tam s Pepčou v tom mumraji nepotkali). Noc byla jasná, takže jsme chvíli pozorovali palbu rachejtli ze všech možných světových stran hluboko dole pod námi a Pepča odpálil svoji megarachejtli (mezi námi za 250,- nic moc - sorry Josef). Protože si Klárka zapomněla nealko pití, popíjela s námi vesele čaj se slivkou - ať si zvyká děvče.

Na vrcholu foukal pekelně studený vítr, proto jsme se vydali na zpáteční cestu, jenomže nám to nějak samo zatočilo směrem ke Skautské věži a v 01.15 hodin jsme telefonovali z vrcholu radostnou zprávou Standovi Emingrovi, že bilínští vzdali na této pěkné věži HORÁM ZDAR (Berg hail) 2003. Můžu říct že cesta „Středem“ za 4 byla, s jednou čelovkou a totálně vyledněnými chytý, poctivá šestka. Klobouk dolu Pepičku.

Riša Hamak

Díl druhý: Afrika (Tisá)

V úterý 31.12.2002 v 18.45 hod mi přišla tato SMS: „Co děláš zítra dopoledne? Odpadl mi spoleztec na Afriku, nechceš hodnotný Bergheil? A ještě budeš slavný! Jel bych tak v 9 a v poledne jsme doma. Co ty na to? SKAJP“

Psal to Lukáš Chalupecký, já nezaváhal, Bergheil máme oba a slavný nejsme (zatím). Na lezci se o tom nepíše :-). Více již v „Ucelené zprávě o jednom tradičním Berghajlu“ od mého spolezce.

Ladislav Vörös

Ucelená zpráva o jednom tradičním Berghajlu.

Skajp přátelé, nejprve přijměte blahopřání, že jste se dožili začátku dalšího roku ve zdraví (*předpokládám, pokud čtete tyto řádky, že tomu tak je*). Doufám, že se budeme i nadále vídat v různých skalních oblastech a osvěžovnách. Opravdu rád Vás uvidím.

Ale k věci. Poté, co mi na poslední chvíli odpadl spolezec předem domluvený k provedení BERGHAJLU, jsem pomalu propadal panice a zoufalství (to je v poslední době můj koníček, ale to sem teď nepatří). I vzpomněl jsem si na člověka, který nevynechá příležitost být u jakékoliv akce (*kteřá třeba jen vzdáleně provokuje či vybočuje ze zákonů tupých hlav nebo podobných, což prý Berghajly jsou - alespoň loni se mě o tom mnozí snažili přesvědčit*). Nedalo to ani moc práce a Lád'a Vörös souhlasil s odjezdem 1.1.2003 v 9.00 směr Tisá (*asi neplánoval žádný stav bezvědomí den předem, jako třeba Aksa*)

Ale opět k věci, ráno jsme tedy valili do Tisé a byli trochu rozpačití z informace kterou signalizoval můj palubní teploměr (-14°C! v Teplicích), protože den či dva předem to vypadalo na pohodovou lezbu v jarním počasí. To asi v noci na Bořni bylo ještě míň, ale to sem taky nepatří. Čekalo nás ráno sice mrazivé, ovšem překrásné. Následuje pár snímeků které nebudu kazit svými kecama, záběry notoricky známé a přesto stále znovu krásné:

Nádhera, ne? Sněhu nebylo moc, takže jsem si byl jist plánovaným výstupem zvláště poté, co jsem si ho byl ještě pro jistotu den předem zběžně prohlédnout. Komín se jevil jako snadný a pohodový. Jen nás trochu zneklidňovala ledová glazurka, která byla skoro všude (*byla snad předem objednána CHKO, jako ochrana před nájezdy Berghajlůchtivých lezců?*).

Nutno podotknout, že ochrana to byla takřka 100 %. Nevím totiž jakou kdo máte zkušenost s lezením komínů a spár je-li jejich povrch glazován, já teda žádnou a podle toho to taky vypadalo.

Takhle jsem koukal jak vyvoranej, když jsme pod to došli...

Den předem, snad díky absenci slunce, jsem totiž ty lesknoucí se stěny komína nějak přehlédl. Ale když už jsme došli sem (*pořád bylo tak 15 pod nulou*), tak to musí jít i dál...

Na tomhle snímku je komín obzvlášť libověj (*dokonce jsem v tomhle místě chvíli přemýšlel, jestli nebude jednodušší návrat*). Ale podařilo se a Afrika opět prvního padla !!

To už zašlo bohužel sluníčko, ale mrznout nepřestalo a já, ač zahřán výstupem, jsem zmrzl jak preclík při jištění Ládíka (*ktejř ovšem kamarádsky nezaváhal, těžká místa přeskočil, aby nezdržoval a zbytek s přehledem vyběhl*).

¶ Berghajl 1.1. 2003 - Stará cesta III, Já & Ládik ¶

(*tak to je v knížce na vršku, kdo nevěří ať tam běží*)

Nevím jestli to bylo schválně takhle načasované, ale dneska (2.1.2003 pozn. autora) jsem jel nahoru na běžky a na horách je jaro, taje a v poledne byly v Mikulově 3° (slovy tři) nad nulou. No v tom by mě to asi toho prvního moc nebavilo. Co Laďo??

SKAJP Lukáš Chalupecký

foto: Olympus Camedia 990 zoom + Ladislav Vörös

Díl třetí: Levý břeh Labe (Dolní Žleb)

Prostřední Žleb, prvního ledna odpoledne, dům Vaisharů. Za oknem stojí zkormoucená postava a nervózně vyhlíží za odhrnutou záclonou ven. Všude kolem věže a zase věže. A někde pod nimi třeba již běhají vzteklí psi Laštovička, Pavouk, Chára či Nehasilovci. To se nedá vydržet! Zdenál chvatně leč pečlivě připravuje útočný kletř, balí svačinu a zkontroluje zásobu vzácných samolepek. Jsou tak krásné. Je na nich napsáno: Horám zdar 2003! Ten den jde do postele brzy a usíná s myšlenkou na panenské... ..vrcholy.

Druhý den vyráží do mrazivého jitra a pomalu se probíjí mrazem a závějemí sněhu k Pivnímu kameni. Cesta na předskalí připomíná zimní výstup na Nangá Parbát. Opatrně sestupuje až na samotný okraj, vyšlapává si odrazové místo. Krátké uklidnění a pak – tři, dva, jedna – JUMP!!

¶ Horám zdar 2003! Stará cesta, Zdeněk Vaishar ¶

(*Tak to je v knížce na vrcholku. Kdo nevěří ať tam běží!*)

Díl čtvrtý: Čima de la Brná (České středohoří)

Jörg Nesheida (*na snímku*) je náš kamarád z Německa. Bydlí jen kousek od Pirny v městečku Dohna. Rozhodl se, že příjemně stráví Silvestra u Bělinů v Povrlech. První podezření, že to zřejmě nebyla nejšťastnější volba, pojal, když mu Karel vehementně odpíral právo na alkohol. Jistotu získal, když ho v 11 hodin v noci nasoukal do auta, do kufru hodil nabouchané kletry a v Žezicích vyzvedli

Míšu Švajgla. Dojeli do Brné, vysápali se pod ledem zalitou Čimu a byla akorát půlnoc. Karel podal vyděšenému Jörgovi sedák a nastoupil do stěny. Nepopsatelný mráz, spáry, stupy i stěna pod několika centimetry vodního ledu, tma. V těchto podmínkách bojoval Karel, jištěn na kost zmrzlým Jörgem, o každou píd' stěny. Bez oddechu jim cesta trvala 3 hodiny a 15 minut! Byli první – jinak to být ani nemohlo – a samolepka Horám zdar 2003 putovala na čestné místo do vrcholové knihy.

Je téměř jisté, že v tu chvíli si Jörg s úlevou pomyslel, že nejhorší má za sebou a že si už konečně užije tradičních radováněk. Jak hluboce se mýlil! Usadil se spokojeně v autě a bez zájmu sledoval temnou krajinu za okny. Náhle zbystřil – tady v tom lese přece Bělina nebydlí!! To rozhodně ne – šlo se na Bandstein. A pak na Strážce Vaňova. A pak na Wesselstein. A pak...

V Českém středohoří své druhy Jörga Nesheidu a Míšu Švajgla k smrti týral Elagabalus Karel Bělina..

Díl pátý: Ať žijí okrajovky (NSR - ČR)

Jelikož máme se Šárkou k lezení rádi i čundry s přespáním, trávíme také Silvestra v bivaku. Tentokrát u sousedů v Sasku a tak jim tu hned na Nový rok „zaškodíme“. Povedlo se ukořistit HORE ZDAR na Wartburg (AW za II) – v létě pochod, nyní docela drsná. Chvillemi lezení jako v Tatrách. Další Berg heil byl už mezinárodní. Prokošťátkovali jsme se na Bergfreundschaftsstein s německým kolegou.

Něco jsme dali i s Prckem v Labáku. Asi nejtěžší mě přišel přeskok na Havraní jehlu. A vůbec nejhorší (moje kotníky pak protestovaly) v jedné, radši nejmenované, oblasti v Českém ráji (na Doubravskou věž – dvojkový přeskok).

A jaký vrchol mě dal nejvíc zabrat? Patrně v Bielatalu na Waldturm Vnitřní komín II. Komín byl celkem v pohodě – ovšem cesta na kole tam i zpět v minus 10°C byla opravdu síla. Běžkaři u Soví brány na mě hleděli hodně podivně.

Zima je fajn na objevování okrajovek, jelikož v létě se jezdí práskat jinam. A tak letos loupíme Hore zdary v romantickém údolí u Popelova. Většinou po dvou letech – a jedno Hore zdar dokonce po šesti, což je docela příjemné (Mamut a další).

Pár pěkných okrajovek máme i na levém břehu Labe. Sice se prodíráme sněhem a ledem, ale vrcholy jsou dobytý (Borová věž, Čertova stěna, Čirtská jehla aj.). Zatím jsme tedy nahamounili 26 kusů. Na takového Prcka zdaleka nemáme, ale co členové CAO Děčín? Nikde jsem letos ještě neviděl žádné jejich samolepky?!

Přejeme všem mnoho úspěchů k cestám na vrchol v roce 2003.

Jan Jěna Paul & Šárka Paulová

Díl šestý: Údolí Roklice (Dubské skály)

aneb „Zimní vlčáci“

Jak už to bývá u většiny lezců na počátku nového roku, stává se svrbění prstů a dlaní při pomýšlení na zápis Horám zdar ve vrcholových knihách nesnesitelnějším tím víc, čím vyšší číslice v datumu dne naskakuje každým ránem. Většina z nás čeká na trochu lepší počasí a to se občas dostavuje i v lednu.

Na počátku třetího lednového víkendu se domlouváme já, Jirka Chára, Petr Jícha a připojuje se i Hans „Schmidke“ Šmíd. V sobotu vyrážíme v rozumných 9:30 a po neúspěšné výuce mého auta ve sportovním odvětví bruslení (na spojovače Bělá – Maxičky) se dostáváme do Ostrova. Zde už nás zdálky vítá oranžová škodovka Karla Bělina a na ní lístek: „Jsem na Zarostlý.“ Tímto nám padá kámen ze srdce, protože se jedná o dostatečně velkou vzdálenost od našeho cíle a tím je Císař. Vybalujeme věci a vidíme přibíhat Karla k partákoví, kterej mu právě přijel. Nemarníme čas a „nenápadně“ vyzvídáme copak už ten Karel tedy má v Ostrově za sebou. Otevřeně a bez obalu vysype většinu věží a zakončuje číslovkou: „Asi 70 horám zdar...“

Ještě nenápadněji se ptáme, jak to vypadá s oblastí Komorníka a Císaře: „Člověče, tak tam jsem ještě nikoho neviděl“, udiveně odpovídá a my věříme jeho slovům, protože od Cestáře až ke Kořenáči asi jen ztěžší naleznete jiné „Horám zdar“ než Karlovo – jak by tedy sakra mohl stihnout ještě tohle. Jdeme do hospody a čekáme na opožděný Schmidkeho příjezd.

Po hodině vyrážíme směr Císař a klepeme se nedočkavostí. Jirka zkouší nastupovat Vyhlídkovou hranu, ale v mrazu se nedaří. Jdeme tedy na Benkeho. Jirka po 3 minutách bravurně cvaká kruh a dál už je to vlastně jen brnkačka. Jediné zdržování jsou občasně zastávky na obnovování krevního oběhu v prstech. Druhý leze Schmidke, pak Petr a nakonec já. Všichni bez větších potíží získáváme vrchol, kde je nám dokonalou odměnou ukrutná bolest při obnovování krevního oběhu v totálně zamrzlých prstech. Všichni se třeseme na zápis a Jirka otvírá knihu. „Ta kurval“, ozve se a my už víme přesně koho tím myslí...

Karel byl toho dne rychlejší. 18.01.03, pár hodin před námi, má horozdarský zápis. Smějeme se a uctivě vzdáváme hold jeho lezeckému umění. Vylízt v takovémhle počasí sólo šestku, to už chce umění a morál. Pak lezeme Nedělní věž, Komorníka, Palcát a Jirka si ještě „odskočil“ na Ostrovský pilíř.

Za šera se scházíme v hospodě a Karel se jen udiveně ptá: „Vy jste tam fakt šli??“ Povídáme a sdělujeme si zážitky, pomalu rozmrzáme. Nesměle navrhuji na druhý den Roklici. Karel nadšeně přikyvuje a já sá: „Českolipáci na to prděj, půjdem jim to vybrat.“

Druhý den vyrážíme v sestavě já, Jirka Chára, Petr Jícha, Vláďa Preck Nehasil a Karel Bělina. Do Roklice dorážíme zas zhruba kolem 9:30 a vyrážíme k prvním věžím. Jediné co snad lze prozradit, že vše bylo moc nehezky pod ledem a veškeré vydobité vrcholy byly těžkým oříškem. Během dne se však udělalo až kýčovitě krásně a alespoň sluníčko nás hrálo svými paprsky. Lezu zrovna s Vláďou a popisuju mu perfektní atmosféru Roklického srazu horolezců vždy na počátku léta. Vláďa z vrchu konstatuje něco o tom, že na srazech se spíš „víc chlastá než leze“ (POZOR - váže se k dále popisovaným okolnostem) a že on tomu alkoholu moc nedá. Končíme pozdě odpoledne a v knihách je mnoho zápisů a samolepek CAO. Máme dobrý pocit z poctivě vykonané práce. Utahaní a poškrábaní se dereme do auta a padá první nesmělý návrh jít na pivko do hospody v Holanech. Karel si mezitím stěžuje na ukrutnou bolest zad (POZOR - váže se k dále popisovaným okolnostem).

A zde se odehrává hlavní zakončení dne...

U jednoho pivka nezůstane a paní vrchní (později odhalena jako Maruška) má co dělat, aby stačila nalévat a zároveň psát čárky. Jen já lehce trhám partu a piju kávu za kávu a za čajem. Karel sděluje v první písni, že domovem mu je smutná putyka a podporuje slogany k utužení kolektivní alkoholové formy. Jsem unavený a promrzlý - kolem sedmé hodiny nesměle navrhuji odjezd. „Tak ještě poslední, jo?“, je mi odpovědí a objednáva se „poslední“ runda piv. Za ní se objednáva další „ale už opravdu poslední“ a mě se zdá, že někdo tu dnes hraje roli rozvraceče kolektivu - kdo to asi bude?? Karel mě odměňuje nehranými úsměvy a poklepáváním na rameno se slogany typu „ty seš kamarád, tebe já mám rád, ty tady s náma normálně sedíš, čekáš na nás, ačkoli bys sis mohl doma už dávno s některou zaš...“. O pár minut později někoho napadne (tuším že to byl pro změnu Karel Bělina) spásná myšlenka - co takhle dát si opravdu poslední rundičku, ale na

zakončenou v paňáčkách. Objednává se griotka a po první „poslední“ rundě pookřává i Vlád'a. Jirkovi mezitím upadla několikrát propiska, kterou jako pohotovový reportér zapisoval „perly“ pronášené od našeho stolu. To už značilo vážnost situace. Optal jsem se ho tedy, proč to dělá, načež mi po chvíli uvažování odvětil, že se jí snaží rozepsat. Vlád'a Nehasil začal pociťovat první známky provinění alkoholem a společně si všichni dohromady s „kamarády ve zbrani“ začali vyčíslovat dny, kdy s nimi doma nepromluví ani dveře od ledničky.

Jediný Jirka všechny šokoval tvrzením, že má doma holčičku, která se vždy snaží k němu lísat a miluje ho prý i podnapilého a nasáklého hospodou. Na naše dotazy překvapivě neuvedl jméno Lenka, ale Emsinka. Tak nevím...

Po několika dalších rundách se začala situace přirostávat. Eskalací byl Karlův zbabělý úprk z hospody a následné dvacetiminutové hledání Karla po Holanských vesnických stezkách.

Nejprve byl nalezen v zadním traktu za hospodou, ale než mohla být zrealizována „záchranná akce“ zmizel. Podruhé byl spatřen pod svatým znamením božích muk nedaleko hospody, což byla pravděpodobně předzvěst toho, co ho čeká dále. A potažmo i mě. Situaci jsme nenechali proklouznout mezi prsty a Karla jsme i přes lehký odpor naložili. První zastávka byla, a teď pozor - přímo v České Lípě na křižovatce Mimoň – Děčín – Holany, vedle obchodního centra. Bylo 21 hodin a 30 minut - provoz byl kupodivu docela rušný. Karel „hrál“ hlavní roli a jeho komparsistou a fanouškem byl Vlád'a Nehasil, který ho morálně (a dá se říct, že i fyzicky) podporoval. Vlád'a svým přesvědčivým výkonem zcela potvrdil, že i horolezecké srazy mu nemohou být v budoucnu cizí a na letní Roklický mu tedy žádná výmluva již nezbyvá.

Karel si v nastalé úlevě dokonce uvědomil a ihned nám i sdělil, že: „Když jsem takhle ožralej, tak mě už ani ty záda nebolej“, což bylo vlastně velice pozitivní.

Dlužno říct, že si Karel i na dalších zbývajících zastávkách udržel svou důstojnost a nedošlo k pokřtění žádné části vozu, za což mu zde patří velký dík. Vždy včasné a brzy oznámil záměr „večerní procházky“ tak, že bylo možno vybrat mu pokaždé vhodnou romantickou lokalitu.

Kolem 22:15 jsme Karla odevzdali do opatrovnictví jeho dokonalé, tolerantní, supr ženské – téměř světičky - Fróně... Zde opravdu smekám a Karlovi bezcharakterně závidím. Další rozvoz a ukončení dne bylo už provedeno v poklidu. Do postele jsem se dostal až po jedenácté hodině a byl jsem dokonale vyčerpan,

střízlivý a plný dojmů. Měl jsem však na mysli jedinou věc - až zas budu v duchu hodnotit víkendy, které jsem kdy prožil, bude tenhle ležet v paměti ještě dlouho na předním místě. Bylo to fajn.

Tak zas někdy na zimním lezení...

Libor Turbo Svoboda

Na závěr jedna malá úvaha. Když jsem se jednoho autora zeptal, zda mohu jeho příspěvek otisknout, odpověděl: „Teda já myslím, že to klidně do CAO News dát můžeš, všichni všechno stejně doufám zapřou (já teda jo :-). Vždyť je to přičovina, takovýhle akce, jenom kvůli tomu, že se to najednou nesmí, přestat dělat. No ne? Co na to CAO?! Když budou všichni držet hubu a krok, tak za chvíli lezci dopadnou jak zemědělci a nic na tom nezmění, že v EU se leze skoro všude. Teda kromě skopčáků, ty to taky držej pěkně zkrátka. Ještě jednou SKAJP (a místo komunistům by tam mělo být bolševikům jak rudejm, tak i těm modrejím s hvězdama kolem tý jejich tupý bedny). HOWGH L.

Jak se křupe prsty nebo páteří

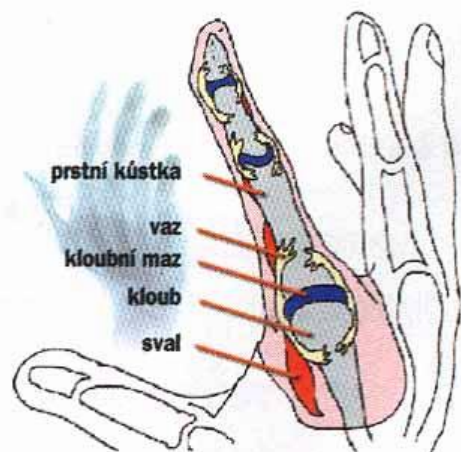
Vladislav Prcek Nehasil
HO Boletice

Pro něko ho je prolamování kloubů zlovykem, jiný se při něm uklidňuje. Např. Jéňa Paul pomocí síly svých rukou občas před lezením natáčí hlavu vpravo i vlevo až do temného zvuku cvaknutí nebo Davida Nehasila při rozcvičování zad doprovází přímo plejáda různých vysokých i nízkých zvuku praskání, jako kdyby měl na sobě brnění - vždy když to slyším tak mě v zádech mrazí. I někteří ostatní lezci co znám se buď rozcvičují nebo trpí před lezením lehkou nervozitou a prolamují ruce, záda i nohy, případně běží do křoví udělat potřebu.

Kde se však křupnutí v prstech bere?

Kloub je obalen vazivem a mezi oběma pohybujícími se kostmi se nachází kloubní maz. Tato tekutina zajišťuje, aby se kosti při pohybu volně třely. Bez něj bychom vrzali jako zrezivělé dveře.

Když křupete prsty, posunujete klouby do krajní pozice, vazy se uvolňují a kosti se od sebe vzdalují více, než je běžné. V místech, kde se nachází kloubní maz je najednou více prostoru a v tekutině klesá tlak. Vytvoří se „bubliny“ kyslíčnicku uhličitého (CO₂). Ty však neodolají tlaku mazu a ve chvíli, kdy se tekutina prudce natlačí na místo kyslíčnicku, zaslechneme typické cvaknutí. Proto také nelze podobný kousek zopakovat v krátké době znovu. Plynu trvá asi 15 minut, než se opět vstřebá do mazu.

Prolamování je nezdravé, pokud je provádíte pravidelně! Povolujete si vazy a kloub se uvolňuje. Tělo ale „dostavuje“ kosti tak, aby se uvolněné kloubní pouzdro opět zaplnilo. Při dorůstání vznikají ostrá místa, která se o sebe dřou. To vede k otokům a zanícením kloubům, tedy k artritidě – jak jsem se dočetl v jednom časopise.

Tak páni horolezci opatrně!

Vzkaz pro Chrousta

aneb „Veselá příhoda z natáčení“...

Pavel Kýsa Bechyně
Praha

Chrouste, ty kluku ušatá, přeju ti ještě dodatečně vše nejlepší do Nového roku a koukej se také ukázat ve skalách! Potřebuji někoho na tlučení kruhů.

David Nehasil přidává na internet celou Tisou, a tak jsem mu opravil některé chyby. Tebe zapomněli napsat na cestě Zemědělská (masív Rašeliniště). Je to pro Tebe dost významná cesta - tloukl jsi tady svůj první kruh. Mno, asi bych měl ostatním přiblížit tento Chroustův hrdinský čin.

Přišli jsme tehdy pod vyhlédnutý masív a Pavel Chroust Votický mi sdělil, že by si chtěl zatlouct kruh. Tak jsem mu ve stěně zavrtal, vše mu vysvětlil, přivázal ho dole ke stromu a jelikož byla zima, odešel jsem do cukrárny na grog. Tam již bylo horolezcema přehušťeno. Jak plynul čas při debatě prokládané grogy a jinými zahříváčky, tak se mně někdo zeptal kdeže je vlastně Chroust. „Ježíš! Já na něj zapomněl! On je ještě ve stěně!“ zvolal jsem a pádil do skal. Už z dálky jsem slyšel volání a klení, které bych tu raději nepublikoval.

Když jsem ho vysvobodil z nedobrovolného zajetí a spustil od kruhu na pevnou zem, tak nemohl ani stát, jak byl zmrzlý a nohy měl špatně prokrvené (je pravda, že jsem vždy obdivoval, jak může na těch svých kejvačkách stát).

Cestu jsme ten den zdárně dolezli a pak dokončili na „Kačáku“. Nevím proč, ale od té doby jsem ho nikdy neviděl tlouct kruh. Asi mu smrdí práce...

Tak to je dobrák Chroust a já.

Podzemní vertikály

aneb „Jak jsem jeskyňářil“...

Petr Pítrš Kočka
CAO Děčín

Aby bylo od začátku všem jasné, školení bezpečnosti práce ve výškách se vyjma drobné teoretické části odehrálo v hlubinách. (Druhý den si ještě mohli zájemci zažítmarovat na Hladomorně, to už bych ale ani nepočítal.)

V polovině března loňského roku jsme celí natěšení vyrazili s Vaškem Sojkou do Blanska, kde se v sídle tamější CHKO odehrála pokecová a teoretická část školení. Po odpoledním přesunu na speleologickou základnu do Ostrova u Macochy jsme za Kocourova (Bohouš Koutecký, kapacita na jeskyně minimálně evropského formátu) vedení okolo čtvrté vyrazili k Plánivám (jeden z těch veřejností nepřístupných závrtů – nedivím se). Bylo nás tuším 23, po určení nezbytného pořadí jsme vyrazili. Já v dobré víře v originální fotečky s celou fotobrašnou, Vašek také a pro jistotu ještě se stativem. Po krátkém sestupu první chuťovka: provazový žebřík o délce cca 12 m lehce skrácený vodopádem. Přežili všichni, jen kolega z Českého krasu si nedobrovolně odskočil asi 1,5 m nade dnem do šutrů a mírně to odneslo koleno. Zde byl proveden můj první a jak se později ukázalo i poslední pokus o fotografování.

Následovala morbidní vertikální plazivka, po pár metrech druhá, k neuvěření ještě morbidnější. Jejich lahůdkovost spočívá v tom, že máte x metrů pukliny nad sebou i pod sebou a musíte překonat několik metrů plazením v poloze na bok v přesné výšce, všude jinde skončíte jako špunt. Bohužel na rozdíl od pískovcových komínů je zde vše totálně slizké. Po dalších x desítkách metrů přišla ovšem místní specialita. Představte si vertikální puklinu o výšce asi 10 m proměnné šířky (0,5 – 1,5 m) hustě se kroutic (vytvořeno proudící vodou stejně jako třeba povrchové meandry koryta Křinice či Kamenice) a vy se nacházíte výškově skoro pod klenbou. I to se povedlo za pomoci různého možného i nemožného rozporování překonat. Později se přecházela na oslizlé traverziče jakási drobná propast, následovalo asi 15 m ještě vypečenějších meandrů. Šli (tedy hrochali jsme se) s Vaškem skoro až na chvostu výpravy, neustále podávání si fotobrašen a stativu spolu s vydýchaným vzduchem na mě začaly působit poněkud negativně. Poslal jsem na čelo dotaz, je-li návrat stejnou cestou – odpověď dorazila kladná. Tak se to nějak mozku přestávalo líbit, snad se mrška nějak odkrivil, no prostě na mě začala lézt nějaká fobie – ta představa návratu...

Plácnul jsem sebou do bahna, vytáhl cigaretu a začal si jak kafemlýnek mlít pořád dokola: „Je to v pohodě, klídek, pohodička, je to v pohodě...“ Věděl jsem, že se nesmím sesypat, neumím si dodnes představit, jak lze bezvládné tělo dopravit v takovém terénu vcelku zpět. Jak jsme se později shodli, vlastně nám Kocour v praxi předvedl, jak se to nemá dělat. Ale zpět do díry. Vašek ještě s jedním kolegou z Jizerek se usnesli, že půjdou se mnou nazpět.

Hned v meandrech, které jsem kupodivu vybojoval relativně slušně, poněkud projel a zašprajcoval se kolega z Jizerek, který šel poslední. Ještě pořád jsem neměl psychicky na to prosápat je znovu celé, pomoci mu a zase zpět, musel se pro něj tedy vrátit chudák Vašek. Po dalším cigárku a kafemlýnku jsme pokračovali přes traverzu až ke skalnímu sešvihu (opak výšvihu). Zaklínal jsem se nahoře a držíc kluky za ruku jim pomohl sklouznout s tím, že oni mě pak dole nějak zachytí. Realita byla ovšem jiná. Skalní výběžek v horní části tvořil spolu se stěnou nedozavřený „O“ a já, nepoužívajíc mozek, do něj zajel a zašpuntoval se hrudníkem. Nešlo to nahoru ani dolů, opřít se nebylo o co, nožičky se bezmocně mrskaly ve vzduchu. Po marných pokusech mě nějak vytlačit nahoru si kluci pode mnou klekli a já mohutně se vzpírajíc nohama jim řádně valchoval žebra a páteř, než jsem se dokázal vykrotit nahoru. Ani CAO News neuneso, co jsem si přitom vyposlechl. Nicméně druhé sklouznutí dopadlo již lépe a vzhůru vstříc plazivkám.

S těmi našimi třemi množinami pohmožděných žebíků nebylo ideál, ale člověk už věřil konec morbidnostem. Jaké ale bylo naše překvapení, když v dómu s vodopádem a žebříkem jsme objevili dva čekající kolegy – ten s kolenem a druhý, který se neprotáhl již první plazivkou. Nutno podotknout, že na nás čekali skoro 5 hodin netroufajíc si bez jistění absolvovat

výstup po provazáku. Podle hesla „Vždy připraven“ jsem z fotobrašny vykouzlil sedák, lano bylo fixlé vedle žebříku, zbývalo kdo se tam vysápe první. Tím statečným a nejméně zdevastovaným byl Vašek; zatím co jsem mu posílal jako druhého kolegu s pochroumaným kolenem, dorazil již zpět Kocour a trousil se i zbytek výpravy. Nahoru jsem šel asi jako pátý, ještě pár desítek metrů hlemzání a o půlnoci zase konečně na čerstvém vzduchu. Po skupinkách 2–3 lidí jsme pak hledali cestu na základnu v neznámém terénu, poslední dorazili kolem třetí hodiny ranní.

Všichni přežili fyzicky i psychicky vyjma sedáku, vlastně už to pokroucené cosi obalené blátem ani nevypadalo jako sedák.

PS. Hned další víkend jsem vyrazil do jeskyní v Suché Kamenici, abych tu schýzu přetlouk a spravil si chuť. Po prolezení dvou kousků již v dobré pohodě přeskakujíc větev u Toreadora jsem si brutálně podvrtnul kotník a bylo to.

Josef Luňák Drašnar

malé SBOHEM kamarádovi ze skal

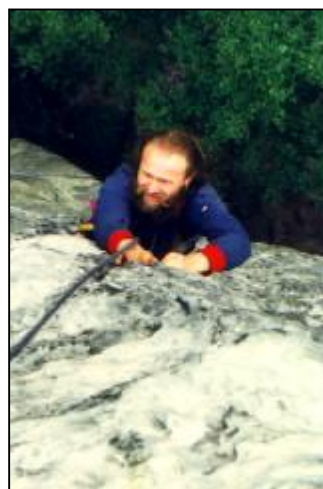
Pavel Kýsa Bechyně

Praha

Dne 9. prosince 2002 nás ve věku 44 let navždy opustil kamarád, horolezec Josef Luňák Drašnar. Byl to člověk, který miloval pískovce a život kolem nich. Pokaždé, když jste se s ním potkali, tak vás udivoval svými vědomostmi, názory a nadšením s jakým dokázal diskutovat o čemkoli.

Poprvé jsem se s ním setkal v Tisé, když jsme dělali s Pavlem Henkem (tehdy Pavel Bucek) prvovýstup Cesta pro Kůžu na Winklerovy věže. Na ten den nikdy nezapomenu. V restauraci Na Kačáku jsem se ho po pár pivech zeptal, jestli nemá náhodou 3 kruhy a jestli by je na dlouhý čas nemohl postrádat. Povídá: „Mám, ale mám jednu podmínku. Zatlučeš je všechny v jeden den.“ Což pro mne byla hračka, a tak jsme si plácli a poctivě zapili, aby kruhy nevypadly.

Druhý den ráno, když mi s úsměvem a jiskrou v očích ukázal kruhy a tupý ohnutý rourák, jsem pochopil, do čeho jsem se to namočil. Luňák totiž v ten čas dělal prvovýstupy v Dubských skalách, takže mu pár kruhů zbylo. Ale to jste ještě neviděli - dřík kruhu měl 45 centimetrů! No co naplat, teď už jsem couvnout nemohl a o řezání dříků nechtěl ani slyšet. Ten den jsme udělali s Pavlem

cestu Vypečená sázka za VIIIc na Bratrskou věž (v průvodci je psaná jako „Neznámá cesta“ bez prvovýstupců, ale bude zjednána náprava). Kruhy jsem tloukl až do tmy. Jasně, že se to neobešlo bez poznámek: „Kouká ti z druhý strany věže dřík, tak tam nezapomeň dát kontramatku; Ty moc cest za svůj ubohý život neuděláš, když tlučeš tři kružky celý den; My jdeme tedy zatím na pivo..“

Tak tímto jsme se seznámili a začali spolu létat. Měl zvláštní čich na cesty, které nejenom, že nikdo neleze, ale většinou jste ani neviděli kruh. Byl vynikající spárař a měl trpělivost učit mě. Vzpomínám, jak mi cvakl kruh na cestě „Spára“ (Démon - Adršpach), pak si lehl na písek a ukazoval mi, jaké styly v určitých úsecích spáry mám používat.

Pro zajímavost některé jeho prvovýstupy:

TISÁ - Pikantní rozhodnutí VIIb (Tlustý starosta), EKG VIIa, Varianta Tupé jehly VIIc (Poliklinika), Radosti okapářů VIIb, Nájezdy mravenců V (Jedlová zeď), Viktorovy loutky VI, Vynoření VI (Kraken), Žárové komory VIIb (Gheto), Sluníčko V, K napajedlům IV, Let straky (Oddílové věže), Smyčka klasiků VI (Strážní věže), Potní žlázy V (Lesní zátiší), Kněžice V (Nirvána), Hmaty V (Radost), Shybová V (Pidižvík).

RÁJEC - Stav bez tíže VIIa (Ariane), Dětský komín III (Cukříček).

DUBSKÉ SKÁLY - Policejní křeče V (Široká věž), Křížová výprava VIIb (Stěna u Kobylky), Ohnivá košťátka VI (Sabbath čarodějnic).

ADRŠPACH - Dálnice II, Návrat dravců VIIa, Zleva na vejce III, Cesta dušičky III (Luňákovo hnízdo), Tlustý kmen II, Ochrunuté víly V (Perlík), Pátek třináctého VIIa, Jehličnatý deštníček VI (Palice), Pastva rypouše sloniho VIIa (Bojler pana Smaika), Stará cesta III, Muklovská V (Vrahovo hledí).

Tak a co říci závěrem? Mno... ..ted' se mi nějak nedostává slov... Jeho myšlenky, humor a cesty tu ale budou s námi stále a já doufám, že se s ním v dalším životě znovu setkáme!

PS. Luňáku koukej tam udělat pořádné cesty (ty tvoje) at' tam máme co létat...

Za všechny kamarády a přátele Pavel Kýsa Bechyně

Skoroprúsery

devět příběhů pro ponaučení a pobavení

Pavel Hobulák Kala

Česká Lípa

Je to část průšvihů ze skal, hor i odjinud. Některé jsou velmi starého data, ale třeba to pár lidem pomůže vyvarovat se podobným přehmatům. A třeba ne.

Pohodu ve skalách i v životě a hlavně se vracíte z cest celí a živí!

1. **Jetřichovice** – Mamutí „věš“ (takto byl název věže uveden ve vrcholové knížce), Dětský kámen, atd., atd. Po asi dvacátém slanění dám lano do osmy, levačkou jí cvaknu do karabiny, zašroubuji a čučím po okolí a kochám se pohledy. Pak si sednu – a zas čučím. V poslední chvíli se chytanu lana těsně nad podlahou. Dole zjistím, že v záchvatu romantiky jsem sice lano v osmě měl, karáblí zašroubovanou, ale osmu jsem do ní nestrčil!
2. **Bělá u D.C., můj brácha M.K.**: Při slanění si cvakl karabinu do sedáku do oka na matroš! Jede, jede, oko prdlo, on se zachytil rukou. Naštěstí.
3. **Skoro pracovní zabití**: Extrémní lezec Michal Rossi Rosulek natíral na střeše žlab. Při slanění a přelézání ze střechy hrany žlabu – vycvakla se mu karabina o žlab, vypadla osma a on také. Naštěstí se chytil a bylo mu kolegou pomozeno.
4. **Pracovní úraz – „Šiška“ z Č.L.**: Při nátěru nádrže (výška cca 15 metrů) si nekontroloval uchycení lana na jistícím bodu, cvakl se do sedáku a jel. Na podlahu, na záda. Trefil se naštěstí do volného prostoru mezi trubky a jiné špičaté železo. Nemocnice, páteř. Leze dál. Hned po nemocnici si dal sůlčeka v Roklici, pětka a výš. No jo, je to holt Šiška. Lano na vršku nádrže bylo odvázané..
5. **Vysoké Tatry – magistrála**. O. Vacků, Kuba, Josef Kunzo a spol.: Po vylezení a sestupu po turistickém chodníku na Slezský dům, našlápli na mírném svahu lavinu, ta je spláchlá asi 200 metrů. Naštěstí ne přes další skalní práh. Nevěřte v horách ani turistickým chodníkům.
6. **Vysoké Tatry – opět Kuba, J. Baláček a spol.**: Při lezení dvou cest vedle sebe vedoucích se Kuba urval, vytrhl svá založená jištění a frčí si to dolů. I štand urval – jeho tílko něco váží! Naštěstí Balda vedla v cestě jim chytl lano. Následná tlama o skálu (děsná TLAMA!), díry v nohou.. Zase leze, ale už si dává bacha. Díky Baldo za život 2 lidí.
7. **Opět Vysoké Tatry**: Ledopád u Popradského plesa. Vyvádí Fery Kvapil. Jeho original šrouby Stubai mu nejdou do ledu, tak vezme moje originál SSSR. Ty jdou. Poslední zašroubuje jen do 2,5 cm hloubky. Nad ním ulítne po kebulce a zády dolů. Měl velké průvěš, tak se provětral, skoba ho chytila! Jen se ruský titan ohnul do pravého úhle, ale nepraskl. Frantovi spadly jenom brýličky. Tak jsme to radši zabalili.
8. **Chan Tengri (nádherný kopec)**: V 6.300 metrech malej stan, 2 maníci. V noci jeden vyleze a málem slítne. Měl výškovou nemoc, tak snášení, stahování, přenášení trhlin. Celou cestu lezl ze spacáku, v němž byl po sněhu vlečen, že jde čůrat, že má hlad, že si jde pokecat, že jde na věču, na pivo – byl to BĚS! Ty jeho řeči – měl otok mozku, plic a všeho. Narval jsem na něj svou komunistickou péřovku, šitou doma (toho peří všude po bytě), hroznovej cukr,

doktor a kluci kolem lítali – síla je slabé slovo – to se musí vidět. Nebo ne, radši nemusí. Mám to vše na diákách, ale nepouštím to nikomu. Dobře to dopadlo.

9. **Něco veselého na závěr**: V Roklici dolézám na vršek a když jsem pod vrcholovým šutrem, tak asi 2 metry od slaňáku, z vodorovné spáry na mě v pravé poledne čučí netopýrek ze vzdálenosti dvou centimetrů – z očí do očí. Fujtajxl! Lekl jsem se, on asi také. A pak že ve dne a na slunci nevidí. No vymastil jsem to v leknutí nějakou nejtěžší variantou. Nevím jak a kudy. Od té doby nemám netopýry rád. V té chvíli to bylo buď tlama nebo „vzlínat“ jedno kudy. Netopýr je hnusná divná myš! (Ochránci a podobní – odpusťte mi ta upřímná slůvka.)

Hore zdar!

⌘⌘ Akce „Z“ ⌘⌘

Pozvánka na brigádu do NP

Přátelé a kamarádi horolezci,

rádi bychom s Vaškem Sojkou a Láďou Prckem Nehasilem zorganizovali brigádu při úpravě erozí nejvíce ohrožených míst na přístupových cestách v 1. zóně NP. Jedná se o přístup z Pravčického dolu od Gabrieliny stezky k Homoli (něco se už udělalo loni) a o přístup z Dlouhého dolu k Václavské stěně - zde už spodní partie upravili (a velmi dobře) Prcek s Láďou.

Snad víte, snad nevíte, že existuje dohoda mezi ČHS a jednotlivými CHKO a NP o tom, že přístupové cesty si budou udržovat sami horolezci. Třeba v Českém ráji to je bez problémů, mají fungujícího placeného správce skal. U nás to tak není a záleží jen na nás, zda v tom necháme Prcka (či jiného předsedu VK) samotného.

Mnozí z vás si možná řeknou: „No jo, tam já nelezu, mně stačí Labák, Tisá, ...“ doplň si sám. Při tom je určitě většina těch, kteří nechodí do skal jen za lezením, ale snaží se hlavně vypadnout z města do přírody. A k tomu je vhodná třeba právě oblast Hřenska. Věže rozstrkané v různých patrech a roklich, úžasné modelované stěny Křídelních, Matzseidelových a Sříbrných stěn, pro zimní, méně lezecké období ideální na couračku. Proto bych nechtěl strávit celou sobotu prací, ale odpoledne také něco projít.

Termín: 8.2.2003, v případě nepříznivé předpovědi počasi 15.2.2003; vždy v 8,30 hod.

Místo srazu: parkoviště nad Klepáčem ve Hřensku, pro zajetí nezbytného počtu aut k lanovce a do Pravčického dolu zajistím povolení.

Sebou: Vítány sekery (krumpáče, lopaty a motorové pily zajistím), jídlo a pití o libovolném obsahu vody, lezečky a spol – proč ne.

Návrat: spěchající kdykoliv, ostatní v podvečer, možné posezení v libovolné hospůdce v libovolné lokalitě.

Zájemci, kontaktujte mě prosím na telefon 604 404 522 nebo e-mail p.kocka@npcs.cz, abych vás mohl upozornit na případnou změnu termínu dle výše uvedeného.

Děkuji a těším se.
Petr Pítrs Kočka

Zimní vandrování s Makůvkou

aneb Loučení se starým rokem...

Pavel Hobulák Kala
Česká Lípa

Zimní stanování na Klíči.

14.12.2002, Klíč u Nového Boru. Turisti a jiní „otužilci“ spí v chatách a stanech, Makůvka ve spacáku u zamrzlého rybníka. Výlet na Klíč, okolo 2 rogal, západ slunce všude kolem. Získáváme nějaký záhadný diplom a sklenici. Večer promítání z cest po Peru, pivo netočí – prý až po věče. Aspoň jim zbyla čočkovka, tak se cpeme. Hrají „Paďouři“. Venku je -15°C.

Vánoce na sněhu s Makůvkou

24. – 25.12.2002, Svor. Novej sníh, blbý náveky, Milštejn. Trvalo mi 2 hodky rozdělat oheň ve sněhu. Kobylí vrch či co to bylo za krpál, srub Severák, Jedlová, chůze po kolejkách dle Wabiho Daňka – ale ve sněhu to moc nejde. Večer -10°C, spacák a přítel převisek.

Silvestr a Nový rok ve skalách

31.12. – 1.1.2003, Blíževedly, Dubské skály. Na Silvestra v noci lilo, do rána všechno zamrzlo a napadl nový sníh = cesty panenské, neprošláplé. Pak Stranné, kolem Ronova na Hvězdu (tady je také nějaké lezení), Vlhošť, Heřmánky, buřáč v Dřevčicích, hospůdka v Holanech. V noci -21°C. Fakt, nekecám!! Spíme ve spacáku pod širákem...

Prostě zase jednou ta správná pohoda...

STŘÍPKY..

Vojtišek hlásí příchod

Více než radostná zpráva dorazila z Ostrova. V úterý 21. ledna 2003 se Jitce alias Kikině a Milanovi Černému alias Švarcikovi narodil syn Vojtišek.

Jak dopadla oslava narození naplánovaná na sobotu 25.1. v kempu Pod Císařem nebylo v době uzávěrky tohoto čísla známo. Ale jistě se to dozvíte nejpозději v příštím čísle.

Tak tedy:

**Milá Jitko a milý Švarciku,
jménem celého oddílu CAO Děčín
Vám i Vašemu Vojtiškovi
přeji hodně zdraví, radosti
a LÁSKY!!**

Jiří Houba Chára
předseda CAO Děčín

Něco pro naše horolezčata

Ahoj CAO a všichni!

Už dlouho se nestalo, abych napsal někam nějaký článek o tom, kde jsme lezli a kterou oblast jsme navštívili (přitom o jižní Francii se dají popsat stohy papíru). Tentokrát vám však chci přiblížit něco, co by mohlo zajímat všechny, kdož mají doma nějakou tu školou povinnou lezeckou omladinu.

V loňském roce se dalo dohromady několik jednotlivých místních lezeckých závodů a vznikl z toho celoroční pohár s názvem LANEX CUP. Jedná se o závody pro ty prcky, které lezení baví, ale nejsou zrovna přeborníky republiky. Během roku se uskuteční tři závody na jaře (Hejnice, Jičín Újezd nad Lesy) a tři na podzim (Trutnov, Beroun, Bělá), a to v termínech, kdy se ještě většinou skály omakávat nedají.

Hlavním sponzorem je firma LANEX, která jednotlivé závody dotuje hodnotnými cenami (lana apod.), ale připraví i různá překvapení (perníčky pro všechny, videoprojekce, ...). K tomu se přidají většinou i místní sponzoři.

Žijeme uprostřed lezecké oblasti, každý tahá toho svého pacholka do skal, ale z Děčína a okolí se v loňském roce zúčastnilo jen družstvo HUDY sportu (Matěj a Adéla Burdovi, Terežka a Monča Štrajtové) a za Sokol Bělá Honzík Pacina. Myslím, že je to škoda a že by účast mohla být i vyšší. Atmosféra na těchto kláních je totiž super!

Naši „borci“ se loni v celkovém hodnocení umístili následovně:

Kluci 1993 a mladší:

**Matěj Burda 6.
Honza Pacina 8.**

Holky 1991-1992:

Adéla Burdová 2.

Holky 1989-1990:

**Monča Štrajtová 3.
Terežka Štrajtová 7.**

Všem jim blahopřeji a věřím, že se najdou i další, kteří budou mít chuť rozšířit jejich řady.

První závody se konají 8. února v Hejnicích, další 1. března v Jičíně, ... (bližší informace na hrensko@hudy.cz nebo na tel.: 602 445 733).

Takže mláďi vpřed! (Musíme si vychovat ty, co nám na stará kolena budou vyvádět pěkné prásky.)

Michal Burdych Burda, HUDY sport

Nový správce Tisé

Od předsedy Vrcholové komise Labské pískovce Vládi Nehasila dorazilo sdělení, že se konečně podařilo najít správce Tisé.

Novým správcem Tiských skal je:

Ing. Jiří Rosol

HO TJ Spartak Ústí nad Labem

E-mail: Jiri.Rosol@ct.cz

Tel.: +420602413591

Znáte je?

Čas od času vám přinášíme fotografie méně známých či kuriózních lezeckých objektů, kamenů či věží. Tentokrát se v titulku neptáme, zda znáte onu dívku v popředí, ale zdali poznáte věž za ní. Jedná se o poměrně těžko dostupnou věž **Pirát** u Radvance. Na vrchol vede pouze jediná cesta (Bělino, Kýso, Prcku **POZOR – opravdu jediná!**) Normální cesta za VI. V této oblasti rozhodně nehledejte sportovní cesty ani žádné prásky. Najdete zde tichý kout s několika věžemi a lehkými solivými cestami. Místo pro romantiky, nikoliv pro sportovce. Patříte-li k té první kategorii, bude se vám u Radvance líbit.

LapiGroup si užívá Španělska

SMS No.: 1 Ola, hlásím se vám opět z pohodového Španělska. Tak ze San Bartola nás počátkem ledna vyhnalo počasí. Přes Malagu jsme tedy přeli do El Chorra. Dva dny lezení 6a – 6c. Jde to, ale dře to. Následná siesta a výprava na Camino Del Rey. To byla krása! Také jsme si vyhlédli místo na navícování pádů. Je stále polojasno a občas lehké přeháňky, trochu se též ochladilo. Zdravím všechny Amigos a CAO News!

SMS No.: 2 Hola CAO News! Jsme už pár dní v El Chorra a lezeme čím dál líp. Včera to bylo například 7a/b, 6b+, 6c+. Vše OS! Počasí se umoudřilo a nyní je stále dobré. Ve volnu se jezdíme koupat do ledového moře do Malagy. Saludamos!

Roman Lapi Goltsch

Mt. Everest 2003

Stále zřetelněji se rýsuje expedice Mt. Everest 2003, pořádaná Honzou Červenáčkem Šlechtou. V kapse má povolení k výstupu z čínské strany, je sestaven základní tým a jasné jsou i jednotlivé položky finančních nákladů.

Snažení Červenáčka i ostatních členů jeho týmu budeme samozřejmě i nadále sledovat.

Držme palce!

Lezci z Maxiček byli rychlejší

Tomáš Hrabán, Táňa Lošťáková (na snímku) a Adam Lošťák z CAO Děčín navštívili 17. ledna oblast Bělou. Vystoupili v krutém mrazu na několik vrcholů, avšak jejich zásoby samolepek s „Horám zdar 2003“ zůstaly neztencené. Lezci z nedalekých Maxiček byli letos rychlejší...

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

únor - březen

individuální akce, zimní lezení, umělá stěna
(podrobnosti zatím nejsou k dispozici)

V průběhu celého roku zůstává možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hodin.

Informace na tel.:

413 373 101, 413 370 987, nebo mobil 606 277 274

Stanislav Feigl, předseda HK Varnsdorf

VELKÁ CENA VARNSDORFU OLYMPIJSKÝ ŠPLH

v sobotu 15. února 2003 v 10:30 h.

Soutěž sponzoruje firma Tomáš Limberský
KLEMPÍŘSTVÍ, POKRÝVAČSTVÍ A OBCHODNÍ ČINNOST

Telefon: +420 777 108 651

Nenechte si ujít nebývalou podívanou na borce ze všech koutů naší republiky a přijďte je podpořit i VY.

Aktivně se meze nekladou!

Jestli se na to cítíš, můžeš si to zkusit. Jestli ne, ještě lepší, můžeš si to zkusit taky. Propozice osobitně všem, kdo si zavolá na telefon 606 277 274, nebo napíše na e-mail: a.haufert@tiscali.cz

Na Velkou cenu Varnsdorfu Vás zve pořadatel - Horolezecký klub Varnsdorf.

PROPOZICE SOUTĚŽE

Pořadatel: Horolezecký klub Varnsdorf

Místo konání: Sportovní hala, Západní 2984, 407 47 Varnsdorf

Termín konání: 15. února 2003

Kategorie: I. Muži a starší dorost. roč. 1986 a starší lano 8 m
II. Mladší dorostenci a žáci ročník 1985 a mladší lano 4,5 m
III. Ženy a starší dorostenky ročník 1988 a starší lano 4,5 m

Ředitel soutěže: Stanislav Feigl

Činovníci: Hlavní orgán: Karel Hofman, hlavní rozhodčí: Aleš Zbořil, technika: Arnošt Haufert, zdravotník: Olga Melzerová

Kontakt: Karel Hofman, Husova 2629, 407 47 Varnsdorf
mobil: +420 606 277 274 e-mail: a.haufert@tiscali.cz

Přihlášky: Písemně nebo e-mailem do 12. 2. 2002. Dále je možné se přihlásit osobně v den závodu při prezentaci, tj. 15.2.2003 mezi 9:30 a 10:30 h.

Startovné: 30,-

Finanční náležitosti: Účastníci soutěže nejsou pořadatelem pojištěni proti úrazům, krádežím a ztrátám. Náklady na cestovné a stravu si každý platí sám.

Prezentace: 15.2.2003 do 9:30 do 10:30 h v prostoru sportovní haly ve Varnsdorfu.

Stravování: Stravování není zajištěno. Možnost stravování a občerstvení v pizzerii přímo v areálu sportovní haly.

VÝROČÍ

ÚNOR 2003

- 2.2. Jiří Kašák
24.2. Lenka Součková
24.2. Petr Horák
24.2. Petr Kočka

*Všem oslavencům blahopřejeme
a přejeme hodně zdraví, úspěchů
a spokojenosti...*

ČEKÁ NÁS...

KALENDAŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- únor **Individuální akce** – ošetřování vrcholových knížek (zapsáním „Horám zdar!“), lyžování, zimní lezení, zimní cykloturistika apod.
- 8.3. **Alpinský pohár:** SUMMITRUN Závod na Sněžku
- 15.3. **Mirasův švih**, III. ročník cyklistické vzpomínkové akce. Pořádá KUR sport
- 15.-22.3. **Vysoké Tatry**, Zbojnická chata, lezení, turistika, zimní výcvik.

V příštím čísle

- Výsledek letošních bojů o Horám zdar 2003!
- Co nového v lezeckých oblastech
 - Pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 5.3.2003!

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

DÍKY POCHOPENÍ MAJITELKY PANÍ DRAHOMÍRY MAKŮVKY ŘÍHOVÉ ZŮSTÁVÁ MÍSTO A TERMÍN KONÁNÍ ODDÍLOVÝCH SCHŮZEK NEZMĚNĚN: KAŽDOU PRVNÍ STŘEDU V MĚSÍCI OD 18.00 HODIN V RESTAURACI U ŘÍHŮ. BRZY NÁM SNAD JIŽ POČASÍ DOVOLÍ VYUŽÍT PROSTORY RESTAČNÍ ZAHŘÁDKY :O)

TERMÍN BŘEZNOVÉ SCHŮZKY JE 5.3.2003.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

Horám zdar!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

CAO News v roce 2002

Do loňského ročníku přispělo svými články celkem **72 autorů** a svými fotografiemi a snímky **26 fotografů**.

Nejaktivnějším přispěvatelem do CAO News v roce 2002 byl **Jiří Chosé Šťastný** z Horoklubu Chomutov, nejvíce fotografií zaslal **Zdeněk Vajsharó Vaishar**.

Zde je kompletní seznam přispěvatelů (*seznam je řazen tak, jak se jednotliví přispěvatelé objevovali v CAO News počínaje lednem 2002*):

Autoři článků:

Jindřiška Řeháková, Jiří Chosé Šťastný, Vladislav Prcek Nehasil, Zuzka Nehasilová, Ladislav Freiberg, Jan Červenáček Šlechta, Petr Starý, Vlastimil Domes, Jaroslav Uher, Milan Svinčo Svinářík, Jan Horáček Horák, Libor Svoboda, Jakub Kronovetr, Stanislav Eminger, Josef Sedlák, Jiří Soukup, Pavel Votický, Ivan Krajčíček, Milan Uhde Cestr, Petr Zippich Štěpán, Pavel Buky Henke, Aleš Paštika, Karel Hofman, Adam Chára, Veronika Masojídková ml., David Nehasil, Lukáš Chalupecký, Tomáš Limberský, Filip Papouš Křivinka, Jiří Vymyšlený Všečeka, Libor Rebel Hroza, Vladimír Puchýř, Tomáš Rous, Pavel Kýsa Bechyně, Václav Storzer, Jiří Kudrna Kudrnáč, Jan Švihnos, Martin Čermy Čermák, Michal Karel Železný, Petr Kočka, Jana Štrajtová, Simona Burdová, Petr Kirchner, Jan Jéňa Paul, Michael Vyleřal, Arnošt Arny Haufert, Matěj Holub, Aleš Rychtera, Jiří Sika, Tomáš Chaotik Melen, Broněk Bandas, Drahoslava Makůvka Říhová, Pavel Hobulák Kala, Ladislav Vörös, Ivan Náhlík, Radka Bartošová, Pavel Párek Suchopárek, Tomáš Stránský, Leoš LeToš Dvořáček, Petr Hacker, Přemek Miřijovský, Richard Litochleb, Daniel Hölzl, Jan Schmidke Šmíd, Petr Jícha, David Bída Chudoba, František Algena Mezera, Karel Bělina, Jiří Prcas Slavík, Martin Maty Matoušek, Zdeněk Vajsharó Vaishar.

Autoři fotografií:

Michal Karel Železný, Jaroslav Uher, Vladislav Prcek Nehasil, Jiří Chosé Šťastný, Jakub Kronovetr, Jan Horáček Horák, Josef Hozák, Lukáš Chalupecký, Ladislav Vörös, Karel Hofman, Libor Turbo Svoboda, Vlastimil Domes, Zdeněk Vajsharó Vaishar, Jiří Kudrna Kudrnáč, Petr Kočka, Arnošt Arny Haufert, Jindřiška Řeháková, Jan Jéňa Paul, Pavel Párek Suchopárek, Milan Uhde Cestr, Zdeněk Tichý, Petr Jícha, Libor Rebel Hroza, Michal Burdych Burda, Stanislav Eminger, Karel Bělina

Autoři úvodního citátu, myšlenky, slova..

(od r. 1999)

A.Alvarez, L.N.Tolstoj, J.M.Edwards, W.Bonatti, J.Gill, W.Harding, W.Güllich, R.Robbins, K.Diemberger, K.Bělina, P.Croft, D.Scott, T.Česen, J.C.Droyer, R.Messner, M.Twain, R.Cassin, C.Destivelle, W.Kurtyka, H.D.Thoreau, L.Hill, Ch.Profit, A.Bukrejev, L.Houlding, E.Melzer, A.de Saint-Exupery, C.Destivelle, C.Buhler, K.Diemberger, G.Rébuffat, R.Nash, R.Messner, T.Heyerdahl, H.Buhl, R.Kuchař, Ch.Bonington, L.da Vinci, R.Cassin a Ch.Bukowski

Všem vám patří náš dík. Zachovejte nám přízeň i v tomto již pátém roku trvání časopisu CAO News.

Přejeme Vám pevně zdraví, hodně lásky a stále suchou cestu...

Za celou redakci **CAO News**
Jiří Houba Chára